

BOEK 2
HEBZUCHT AVARITIA
DENNIS VERHULST

UITGEVERIJ VERHULST
ONTKETEN DE SPANNING, BELEEF DE MAGIE.

Eerste druk 2024

ISBN 9789403761145

D/2024/15593/04

Copyright © 2024, Dennis Verhulst

Auteur: Dennis Verhulst

Boek omslag ontwerp: Dennis Verhulst

Artwork binnenwerk: Ilse Walschaerts (Luunn)

Hebzucht Avaritia

info@dennisverhulst.be - www.uitgeverijverhulst.be - www.dennisverhulst.be

Alle rechten voorbehouden.

Deze thriller is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berusten geheel op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BOEKEN IN DEZE REEKS

Hoogmoed Superbia

1ste druk - 2022

2de druk - 2024

Hebzucht Avaritia

1ste druk - 2024

Spin-offs

Het Ultimatum

1ste druk - 2025 (nog te verschijnen)

USA BOOKS

PSEUDONYM D.V. HUNTER

Pride Superbia

1st print - Christmas 2024

www.dohunterauthor.com

Aan

*mijn gewaardeerde levenspartner en toekomstige vrouw,
Ilse Walschaerts,*

*In erkenning van jouw voortdurende steun
in elke facet van mijn leven.*

*“Wat deze wereld een tranendal maakt en altijd zal maken,
Dat is de onverzadelijke hebzucht en ontembare trots van mannen.”*

Voltaire

Franse schrijver en filosoof (1694 - 1778)

WOORD VOORAF

Het schrijven aan "Hebzucht Avaritia" voelde als een opwindende achtbaan door mijn eigen verbeelding. Het avontuur begon op een donkere zaterdagavond in april 2022, en al snel bevond ik me opnieuw in de wereld van Johannes en Lotte De Wolf.

Ik moet bekennen, oorspronkelijk was het plan om het tweede deel in de loop van 2023 uit te brengen, maar het extra jaar heeft me de nodige tijd gegeven om dieper na te denken over het verhaal en de structuur die ik voor ogen had.

Dit boek graaft dieper in de verwarrende gedachten van Johannes en volgt Lotte terwijl ze opnieuw voor een aanzienlijke uitdaging staat. Het was een boeiend avontuur om hun verhalen verder te verkennen en te ontdekken hoe ze omgaan met de chaos om hen heen.

"Hebzucht Avaritia" overstijgt het thrillergenre; het is een reflectie op hebzucht en de impact ervan op onze samenleving. Ik hoop dat dit boek je niet alleen aan je stoel gekluisterd houdt, maar ook uitnodigt tot nadenken over de wereld om ons heen.

Dank je wel voor je geduld, voor het lezen en uiteraard voor je betrokkenheid bij deze literaire reis!

Veel leesplezier,

Dennis Verhulst

PROLOOG

12 FEBRUARI 2022

De telefoon ging over in het statige kantoor, waar dikke, donkere gordijnen het daglicht buiten hielden. Achter een imposant bureau, met een glanzend mahoniehouten afwerking, zat een persoon gehuld in formele kledij.

‘Is de lijn beveiligd?’ vroeg de persoon achter het bureau met een zekere autoriteit.

‘Officieel bestaat deze lijn niet. Deze lijn is een spookcircuit. Dus ja, de lijn is beveiligd; we kunnen vrij spreken.’ klonk het aan de andere kant van de lijn. Spookcircuits, daar waren er tientallen van. Misschien wel honderden. Ze genereerden geen gegevens, noch inkomend, noch uitgaand. Het gesprek dat ze voerden, zou nooit getraceerd kunnen worden en het zou geen enkel digitaal spoor achterlaten.

‘Zoals eerder besproken wens ik mijn identiteit geheim te houden.’

‘Met begrip. Hoe minder we van elkaar weten, hoe beter. U kent mij niet, en ik u niet. Onze samenwerking is puur zakelijk.’

‘Perfect, dan kom ik tot de kwestie; we hebben De Jaeger nodig. Hij beschikt over de juiste kwalificaties. Zijn leiderschap zal zorgen voor eenheid in de groep. Ik zorg ervoor dat hij discreet wordt benaderd en breng hem op de hoogte van de details van het plan.’

Niemand, ik herhaal, niemand mag te weten komen dat we hem hebben.'

De persoon aan het bureau stond op, liep naar het raam en keek uit over de uitgestrekte stad onder hem, waar het bruisend dagelijks leven voortging.

'Maar de vrouw; wat met de vrouw?'

'Bijkomende schade. We nemen haar mee op in het programma; dan zien we wel.'

'Ze zal ons alleen in de weg lopen.'

'Maak je daar momenteel geen zorgen over en laat dat maar aan mij over.'

'Begrepen.'

'We hebben 21 rekruten nodig, waarvan vier Alfa's die de leiding nemen. Zijn we het erover eens dat hij de leiding zal krijgen?'

'Ja, maar hoe gaan we hem aan boord krijgen?'

'Daar gebruiken we de broers voor. De broers zijn een middel om ons doel te bereiken.'

'Akkoord, en de 19 anderen? Waar gaan we hen vinden?'

'Ik heb er een aantal in gedachten. Ik zorg ervoor dat ze zich eerst bewijzen; pas daarna zullen we hen blootstellen aan een segment van de training van de Special Forces.'

'In orde, de locatie wordt voorbereid door mijn handlangers. Dit is een uiterst geheime locatie waar zelfs de federale, laat staan de Vlaamse top niet van weet.'

'Dit zal België doen daveren op zijn grondvesten en anarchie ontketenen.'

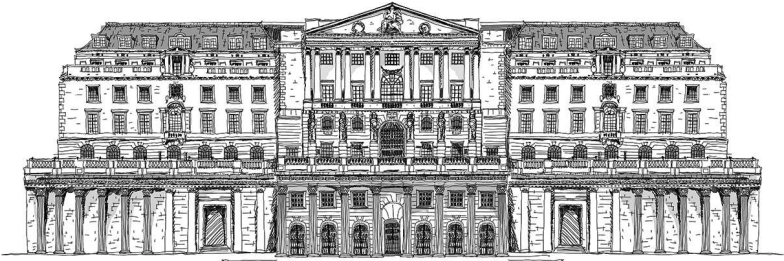
'Daar reken ik op. Ze moeten ontheven worden uit hun ambt. België heeft genoeg geleden, en Europa zal de gevolgen moeten aanvaarden.'

'Het land zal aan u toebehoren, en niemand zal in staat zijn om daar iets tegen te doen. We zullen ervoor zorgen dat iedereen die

zich tegen u keert, spijt zal krijgen. Het is tijd dat ze begrijpen wat macht werkelijk inhoudt.'

De verbinding werd verbroken.

DEEL I

DE OPDRACHTGEVER

HOOFDSTUK 1

POL-E CHOMRI, AFGHANISTAN

Rafiq en Bashir Qasim waren als broers innig verbonden. Ondanks Rafiqs elfjarige leeftijd droeg hij de last van volwassenheid en beschermde hij zijn negenjarige broer Bashir alsof zijn leven ervan afhing. Hun jeugd werd getekend door de voortdurende angst dat ze hun laatste momenten zouden beleven, angst die ze keer op keer onder ogen zagen. Telkens wanneer het gebrul van straaljagers hun huis doorkliefde, nam hun moeder hen mee naar de betonnen schuilkelder onder hun woning. Maar die ene noodlottige nacht, toen machtige ijzeren monsters op hen neerdaalden, ging alles mis.

WOENSDAG 16 FEBRUARI 2005 - 7.00 UUR

Rafiq werd ruw gewekt door het oorverdovende geluid van een straaljager die door de geluidsbarrière brak. In een reflex sprong hij van zijn matras op de grond en snelde naar het kleine raampje tussen de twee matrassen naast de muur. Gespannen staarde hij over de horizon naar de bergen, en wat hij daar zag, deed zijn bloed stollen. De bom die door de straaljager werd afgeworpen, creëerde een gigantische vuurzee die alles verzwoeg. De boom naast hun huis bewoog eerst nog zachtjes in de bries, maar plotseling leek de tijd stil te staan. De bladeren bewogen

nauwelijks. Verstomd keek Rafiq om zich heen toen hij in de verte een ondefinieerbaar geluid hoorde. Het geluid naderde, groeide luider en luider. Het klonk als zware hagel, maar het was geen hagel. Het was een schokgolf die alles op zijn pad verwoestte. Het dreunen van trillende ramen en gebouwen, het huilen van mensen, en een wolk van stof en puin die als een regen neerdaalde op hun daken. Rafiq besepte dat er iets grondig mis was. Met een voorzichtige tik op Bashirs voorste tenen wekte hij zijn broertje.

‘Bashir! Sta recht!’

‘Nee, stop Rafiq!’

‘Alsjeblieft, Bashir!’

Rafiq trok aan de arm van Bashir om hem van de matras op de koude vloer te slepen.

‘Wat?’

Hij zag aan de horizon de straaljager omkeren en recht op hun dorp afkomen.

‘Sta op, Bashir! We moeten mama wakker maken!’

Bashir legde zijn hand op zijn hoofd, draaide zich om en duwde zichzelf omhoog op zijn handen. Hij keek door het raam, en de eerste explosie deed zijn ogen wijd opensperren. Hij rende naar zijn moeders kamer.

‘Bashir! Wacht!’

Rafiq volgde hem en trok hem mee naar de trap.

‘Het is te laat! We moeten hier weg!’

‘Nee! Mama nog!’

Het angstaanjagende geluid van zware ontploffingen naderde. Rafiq trok hem aan zijn arm naar beneden. Er ging geen seconde voorbij voordat Bashir luidkeels begon te schreeuwen om zijn moeder te redden.

‘Nee, we moeten mama redden!’

Net op tijd kropen ze de kelder in toen een raketaanval de zijkant van het huis raakte. Rafiq ging op Bashir liggen om hem te

beschermen tegen vallend puin. Verscheidene brokstukken raakten Rafiq, waardoor zijn arm klem kwam te zitten onder een stuk beton. Bashir schreeuwde van pijn en verloor kort daarna het bewustzijn door de hitte van de explosie. Minuten later ontwaakte Bashir door het hartverscheurende gegil van Rafiq. Hij keek naar zijn arm en zag dat hij vastzat onder brokstukken.

‘Aaah, pijn! Zoveel pijn!’ schreeuwde Rafiq beangstigend.

Bashir worstelde om tussen Rafiq en het beton vandaan te komen. Een kleine opening bood zich aan, waardoor hij zichzelf kon bevrijden. Bezorgd zocht hij naar een hefboom om het blok van Rafiqs arm te tillen. Rafiq bleef schreeuwen en kon zich geen ergere pijn voorstellen dan dit, totdat Bashir een groot houten blok tussen de betonblokken stak om hem te bevrijden. Zijn pijngrens was hoog, maar zelfs dit was fysiek nauwelijks te verdragen. Wat volgde, was een nog intensere pijn dan daarvoor.

‘Nee! Alsjeblieft! Stop! Ga hier weg!’ smeekte Rafiq.

Bashir was vastbesloten zijn broer te redden; hem achterlaten was geen optie. Rafiq schreeuwde het uit, maar uiteindelijk slaagde Bashir erin. Hij duwde het betonnen blok van Rafiqs arm en zag dat hij een open botbreuk had. Het bot van Rafiqs elleboog stak angstaanjagend uit zijn arm. Rafiq probeerde rechtop te komen, zijn arm slap naast zijn lichaam hangend, terwijl Bashir hem ondersteunde. Ze keken samen naar de ravage. Hun huis was verdwenen, en de hele buurt was weggevaagd. Mensen kropen onder het puin vandaan, kinderen en volwassenen schreeuwden in paniek. Ze wisten dat de dag zou komen dat ze moesten vluchten, maar dat hij zo dicht bij was, hadden ze nooit verwacht. Gisteren speelden ze nog voetbal op het kleine pleintje voor hun huis, nu vervangen door een enorme krater van een raketinslag. Auto's rondom hen stonden in brand en sporadisch hoorden ze de ontploffing van benzinetanks.

Rafiq en Bashir werden met een privévliegtuig naar Parijs gevlogen. Van daaruit namen ze de bus naar een opvangtehuis voor vluchtelingen aan de rand van Antwerpen. Hun vader had buitengewone inspanningen geleverd om hen te brengen waar ze nu waren. In de afgelopen vier jaar had hij een imperium opgebouwd dat hij wilde delen met zijn twee zoons. In de twee daaropvolgende jaren onderwees hij hen elk aspect, van het beheren van contacten tot het vermommen, zichzelf verdedigen en het gebruik van overheidsmazen om aan zwart geld te komen. Hij waarschuwde hen dat het ooit mis zou gaan; die dag naderde langzaam maar zeker.

Het was een ijzige winteravond; de sneeuw was net ontdooid en de temperatuur hing net boven het vriespunt. De straten glansden van de vochtigheid, en het licht van de straatlantaarns wierp een bleke gloed over het natte wegdek.

Bij de eerste klap sneuvelde het glas van de vitrine, en op dat moment ontvouwde zich een reeks onfortuinlijke gebeurtenissen. Tot zijn verbazing bevond de politie zich kennelijk net om de hoek, nadat ze een melding hadden ontvangen van een overval op een juwelier. Het stille alarm was afgegaan, en hun vader ging ervan uit dat de juwelier het alarm niet had geactiveerd; hij had een blik geworpen op de noodknop. Het lampje onderaan de toonbank leek niet te branden, waardoor hij zonder problemen zijn rugzak met gestolen waar kon vullen. Daarbovenop had de juwelier opzettelijk de sleutels vergeten van de lades in de kluiskamer. Op het moment dat hij naar achteren wilde haasten, stopte een patrouille voor de juwelier en ze zagen hun vader naar iets grijpen. Ze aarzelden geen seconde; ze stapten uit en trokken onmiddellijk hun wapens. Zonder waarschuwing werd hij neergeschoten, twee kogels

doorboorden zijn rechterlong. Hij werd tevergeefs gereanimeerd, maar hij overleefde het niet. De twee broers waren op dat moment twaalf en veertien jaar oud en belandden in het weeshuis. Ze gingen van pleeggezin naar pleeggezin, zorgden voor onuitstaanbare problemen en belandden keer op keer terug in het weeshuis. Dat ging door tot ze de leeftijd van volwassenheid hadden bereikt. Vanaf dat moment verdwenen ze. Nooit zouden ze nog naar iemand luisteren. Hun vader was hun grote voorbeeld, en ze wilden in zijn voetstappen treden; een legende worden. Ze namen contact op met de mensen waarmee hun vader had gewerkt en begonnen aan hun eerste overval.

HOOFDSTUK 2

VRIJDAG 8 JULI 2022 - 5.55 UUR

Er hing een donkere grimmige sfeer in het centrum van Londen, en de mist hing laag over de grond boven het weerspiegelende asfalt van de straten. De regen had voor een glijpartij gezorgd, met een bus en een taxi, en dat was geen uitzondering in de op gang komende drukke ochtendspits. Het was het begin van een hectische dag, met verschillende ongevallen in en rond de stad.

Een Mercedes S680 Guard stond geparkeerd aan de overkant van de straat. De wagen behoorde tot de meest geavanceerde auto's die momenteel beschikbaar zijn op de markt, exclusief voor hooggeplaatste politici en welgestelde ondernemers. Met een krachtige V12-motor onder de motorkap en een chassis dat doeltreffende bescherming bood tegen explosieven en ballistische wapens, belichaamde de auto de ultieme combinatie van luxe en veiligheid. Twee mannen verborgen zich binnenin, geduldig wachtend op het geldtransport dat volgens de instructies van een anonieme opdrachtgever stipt om tien uur bij de bank zou arriveren.

Er zijn twee soorten burgers: de eerlijke burger, die zich aan alle kanten van de maatschappij schikt en zijn rekeningen op tijd betaalt, en de ongehoorzame burger. Het soort mens dat de

maatschappij op alle mogelijke manieren tegenwerkt. Deze mannen behoorden tot de laatste categorie. Ze grepen elk hun PM-12S automatisch machinegeweer van de achterbank en schakelden de veiligheidspal uit. Het naderende geluid van het geldtransport kondigde aan dat hun opdracht elk moment kon beginnen, en ze stonden klaar om actie te ondernemen. Het plan dat de opdrachtgever had doorgegeven was perfect, maar de criminelen bleven in het ongewisse over hun ontsnappingsroute. Ze kregen alleen te horen dat ze het vertrouwen van de opdrachtgever niet mochten schaden. Hij had hen via een enveloppe een oude Nokia 8210 toegestuurd. De telefoon had geen wifi, bluetooth of near field-verbinding, waardoor het onmogelijk werd voor de autoriteiten om hen te traceren met de huidige geavanceerde technologie. De man op de passagiersstoel keek in de zijspiegel en zag het G4S-busje om de hoek komen.

'Het is begonnen,' zei hij. Ze trokken een wit skeletachtig masker over hun hoofd en hielden hun wapen voor zich uit. Het masker had diepe, donkere oogkassen waardoor hun ogen volledig verborgen waren. Rond de ogen liep een scherpe lijn die het effect van angst versterkte. De smalle, langwerpige neusopeningen accentueerden het sinistere effect, terwijl zwarte ventielen over hun monden liepen, waardoor hun stemmen werden vervormd. Voor de rococo-ingang van de bank parkeerde het G4S-busje, waaruit twee gewapende beveiligingsagenten sprongen. Met handen op hun holsters speurden ze de straat af op zoek naar dreigingen. De ene agent verdween met een grote koffer in de bank, terwijl de andere bij het busje bleef staan. De bestuurder startte de auto en draaide, zodat hij recht tegenover de veiligheidsagent kwam te staan. De man aan de passagierszijde liet zijn raampje zakken, legde het automatische machinegeweer tussen de zijspiegel en het raam, klaar voor een aanval zonder dat iemand iets had opgemerkt. Een gil van een jonge vrouw aan de overkant van de straat deed de

bewaker schrikken, en terwijl hij afgeleid was, knikte de bestuurder naar zijn handlanger. De bewaker werd als eerste geraakt, chaos brak uit op het trottoir, en de bestuurder zette de wagen in eerste versnelling, klaar om het gaspedaal vol in te drukken. De andere trok het wapen weer naar binnen en liet het raam omhoog gaan. Binnen enkele seconden zou de tweede beveiligingsagent naar buiten komen om zijn collega te controleren. Zoals de opdrachtgever had voorspeld, liep de tweede agent naar buiten en greep de arm van zijn collega. Op dat moment brulde de V12-motor van de Mercedes en gaf hij plankgas. De auto reed het trottoir op en raakte de veiligheidsagenten. Hij stopte even en reed vervolgens een tweede keer over hen, nu achteruit. Met duidelijk amusement luisterden ze naar het krakende geluid van botten, wat de bestuurder deed grinniken. Ze hadden geen enkel greintje medeleven en toonden geen enkel spoor van terughoudendheid. Op straat brak er volle paniek uit en twee bewakingsagenten kwamen de ingang van de bank uitgelopen. Ze waren aan de telefoon en riepen de politie op. Met hun wapens gericht op de auto schoten ze op de ramen, maar geen enkele kogel doorboorde het glas. De kogels ketsten onmiddellijk af zonder ook maar een kras achter te laten op het glas. De bestuurder reed nog een keer vooruit en parkeerde naast de omvergereden agenten. De passagier stapte uit en leunde over de motorkap. Hij schoot twee keer meteen raak. De twee veiligheidsagenten vielen op de grond neer na een schot door het hoofd, waarbij een gat in het gebouw werd gecreëerd door de kogel. De bestuurder stapte uit en dekte zijn kompaan terwijl hij de sleutels van de bewaker afnam. Een van hen was nog bij bewustzijn. Met het machinegeweer tegen zijn slaap gedrukt, riep hij: 'Wat is de veiligheidscode van de wagen?'

De man, die totaal gebroken was, fluisterde: 'Ik heb een vrouw en een kind, alstublieft, heb genade...'

'Geef het me, nu klootzak!'

'566, 432, 88.'

'Bedankt,' zei hij en schoot de man met twee kogels door zijn slaap.

Het bloed verspreidde zich over het trottoir en liep naar beneden richting de auto. Geen getuigen, dat is wat de opdrachtgever had gezegd.

Hij liep naar de achterkant van de wagen en toetste op het klavier de achtcijferige code in waarna de deur met een klik opensprong. Onderaan in de wagen stonden vier zwarte bakken, net zoals hij had gezegd. De man trok een van de bakken naar voren en merkte op dat ze ontzettend zwaar waren. Hij knipte de ijzerdraad door en opende de bak. Goudstaven, wel twintig per bak, allemaal met het embleem van de Bank of England erop. De man berekende in zijn hoofd de prijs van het goud: twintig goudstaven van twaalf kilogram per stuk, tien miljoen euro per bak.

Op de achtergrond klonk het geluid van sirenes. Hij sloot snel de bak en duwde deze naar de deuren. De andere man reed de auto tegen de wagen en stapte uit, zodat de kofferbak tegen de deuren stond. Hij drukte op een knop in de auto en de kofferbak sprong open. De andere duwde twee bakken met goud de auto in en sprong uit de laadruimte van de geldtransportwagen. De sirenes kwamen dichterbij. Het moest nu snel gaan. Hij stapte in en belde onmiddellijk de opdrachtgever.

'Is het pakket geladen?'

'Ja, pakket geladen.'

'Goed, doe jullie masker af en steek dit en je wapen onder je stoel zodra je de hoek omrijdt. De politie komt in beide richtingen aangereden.'

'Dit was niet afgesproken; geen gelaat zichtbaar.'

'Volg mijn instructies!' snauwde hij.

De mannen namen hun masker af en verborgen ze onder hun zetel.

‘Keer om en rij de straat uit.’

De kerel op de passagiersstoel keek naar de bestuurder en knikte, die vervolgens aan zijn stuur draaide en de weg op reed. Ze lieten een bloedbad achter. De bloedsporen verdwenen in hun bandensporen.

‘Geef plankgas!’

‘Nee. Geen plankgas.’ klonk de stem.

‘Waarom niet?’

‘Vertrouw me en luister naar me!’

Aan het einde van de straat die ze inreden, kwam de politie aangereden.

‘Parkeer tussen de twee auto’s aan de linkerkant.’

‘Fuck you, gast. Ben je niet goed?’

‘Nu!’

‘Als je probeert ons voor de gek te houden, zullen we je opsporen!’ zei de bestuurder.

‘We hebben afgesproken dat jullie doen wat ik zeg en dat ik jullie diplomatieke immuniteit geef.’

De man zette hem naast de geparkeerde wagen, zette hem in achteruit en drukte op de parkeerhulp knop die hem netjes in het vak zette. De politiewagens reden hen samen met de ambulance met razende snelheid voorbij. De twee mannen keken elkaar verstomd aan en zetten een grote lach op wanneer ze hen om de hoek zagen verdwijnen.

‘Rij nu door.’

‘Hoe?’

‘Geen gepraat, rijden.’

Ze reden de parkeerplaats uit en bogen de hoek om, waar één politieagent de straat blokkeerde.

‘Doe alsof je van niets weet en hier geparkeerd stond. Je wilt

vertrekken.'

Op dat moment verbrak de opdrachtgever de verbinding.

HOOFDSTUK 3

ZATERDAG 30 OKTOBER 2021

Op de grond rondom Johannes lag een grote plas bloed die zich snel uitspreidde over de klinkers. Een kogel had zijn lichaam doorboord ter hoogte van zijn hart, waardoor hij bloed ophoestte dat als een knoop leek vast te zitten in zijn keel. Hij lag met zijn ogen open naar de lucht te staren, alsof hij het licht op zich af zag komen. De ambulance kwam met hoge snelheid aangereden en stopte op het trottoir net voor Johannes. Twee verpleegkundigen, een arts, hoofdverpleger en ambulancier stapten uit en grepen een grote tas met medische benodigdheden uit de wagen. Ze knielden naast hem neer, waarbij een van de verpleegkundigen zijn pols controleerde om te zien of er nog een hartslag was, terwijl de andere snel zijn trui openknipte om de wond te onderzoeken.

‘Een snelle en onregelmatige pols. Hij moet gestabiliseerd worden. Hij heeft aanzienlijk bloed verloren.’ constateerde de verpleegkundige. De hoofdverpleger draaide Johannes op zijn zij om te kijken of er een uitgangswond was. ‘De kogel is eruit en lijkt net het hart gemist te hebben.’

Plotseling begon Johannes te trillen.

‘Hij gaat in shock.’ meldde de verpleger.

Na enkele seconden werd zijn huid lijkkleek en hield het trillen op.

‘Hartstilstand. Defibrillator en EKG!’ riep de arts terwijl ze begon met een hartmassage. De verpleger snelde naar de ambulance, haalde het benodigde apparaat en plaatste het naast Johannes. Hij bevestigde een elektrode boven zijn hart en de andere op zijn rechterzij.

‘220 joules. Iedereen weg!’ riep hij.

Een elektrische lading stuurde een schok door Johannes' lichaam, waardoor zijn bovenlichaam de lucht in sprong. Uit de defibrillator klonk een lange biep, en de verpleegster zette de hartmassage voort tussen de schokken door.

‘360 joules!’ kondigde de dokter aan, waarna de verpleger aan de knop draaide.

‘Iedereen weg!’

Opnieuw schokte Johannes' lichaam, gevolgd door een korte biep, waarna op de monitor een stabiel hartsignaal verscheen.

‘Saturatie, hartslag en bloeddruk meten.’

De verpleger wierp een blik op de monitor.

‘Saturatie 65, 68. Hartslag 130, 134. Bloeddruk 140 over 90.’

We hebben hem terug, maar zijn saturatie is veel te laag. Steriliseren en inpakken, snel. Hij heeft een thoracotomie nodig!’ zei de dokter. De verpleger nam een steriel verband en plaatste dit op zowel de ingangs- als de uitgangswond, waardoor de bloeding gestelpt werd. Johannes kon nu worden vervoerd naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Een zuurstofmasker werd op zijn mond geplaatst om zijn saturatie te verhogen.

Lotte strompelde op hen af. Door de aanrijding had ze een lelijke wond op haar been opgelopen.

‘Naar welk ziekenhuis rijden jullie?’ vroeg Lotte.

‘Sint-Vincentius.’ antwoordde de dokter.

‘Wij volgen jullie.’

‘Niks daarvan. Jij gaat in de ziekenwagen mee. Ik ga je wond bekijken.’

‘Dat gaat wel.’

‘Geen tegenspraak, instappen.’

Lotte balde haar vuist en knelde haar tanden op elkaar van de pijn. Ze knikte en hinkelde naar de ambulance. Intussen hadden de ambulancier en de verpleger Johannes op de brancard gelegd, met een zuurstofmasker op zijn gezicht en hem omwikkeld met een zilveren warmtedeken. De brancard werd omhoog getrokken en ze plaatsten hem vervolgens in de ambulance, vlak naast Lotte, die op een bankje zat aan de rechterkant. De dokter stapte in en ging naast haar zitten, terwijl Ronny de deuren van de ziekenwagen sloot.

‘Ik zie je daar, Lotte.’ zei hij.

De ambulancier zette de sirene op en ze voelde hoe de ziekenwagen vertrok. Lotte keek naar Johannes en zag dat hij terug kleur op zijn gezicht kreeg.

‘Waarom moest hij gaan lopen?’ vroeg ze zich luidop af.

‘Je kan jezelf geen schuld aanpraten.’ stelde de dokter haar gerust.

‘Ik ben op de hoogte gebracht door je collega. Dit is de beruchte Rozenvanger.’

‘Ja, klopt inderdaad.’

‘Mag ik je been even bekijken?’

Intussen keek de dokter even de parameters van Johannes na op de display. Een normale hartslag en saturatie. Lotte hield haar been omhoog en legde haar voet op de bank naast de dokter.

‘Mag je broek kapot geknipt worden? Ik ben anders bang dat je wel eens hevige pijn gaat hebben, want je broek kleeft in je wond.’

‘Geen probleem, dokter, doe je ding. Ik ben erger gewend zoals je kan zien.’ grinnikte ze lichtjes.

De dokter haalde een schaar uit een van de voorraadbakjes voor haar en knipte de broekspijp door.

Lotte pufte.

‘Gaat het?’

‘Ja ja, doe maar snel verder.’

Ze vertrok haar mond en draaide haar ogen weg van haar been. Als er één ding was waar ze niet tegen kon was het haar eigen bloed wel.

De dokter ontsmette de wond en legde er een stukje gaas verband op dat ze omwikkelde met een windel.

‘Zo goed als nieuw. Ik wil wel graag dat je even langs de afdeling radiologie passeert zodra we in het ziekenhuis aankomen.’

‘Zal ik doen.’

De ziekenwagen kwam tot stilstand, en enkele verpleegkundigen openden de deuren.

‘Maak onmiddellijk operatiekwartier vier klaar en contacteer anesthesie. Hij heeft ogenblikkelijk een thoracotomie nodig!’

‘Doen we, dokter.’

Ze haalden de brancard uit de ambulance en reden hem het ziekenhuis binnen.

HOOFDSTUK 4

VRIJDAG 8 JULI 2022 - 6.05 UUR

De politieagent liep op de auto af en gebaarde met zijn hand om het raam naar beneden te laten zakken.

Daar zag hij twee broers zitten, één team. Zoals men zegt: hun verbondenheid ging verder dan bloedbanden.

Rafiq, een crimineel meesterbrein, met zijn doordachte aanpak, scherpe blik en strategisch inzicht wist hij de touwtjes van elke operatie strak in handen te houden. Zijn kleding was altijd verzorgd en zijn voorkomen straalde zelfverzekerdheid uit. Rafiq was de regisseur van het plan, altijd een stap vooruit in het schaakspel tussen hen en de autoriteiten.

Daarnaast zat Bashir, de onbezonnen uitvoerder, zijn voortdurend nerveuze gedrag stond haaks op zijn fysieke kracht, wat een intrigerende dynamiek toevoegde aan het duo. Bashir droeg zijn spanning met zich mee als een tikkende tijdbom, klaar om te exploderen bij het minste ongemak. Deze mix van kortsluiting in zijn hersenen en fysieke kracht maakte van Bashir een onvoorspelbaar persoon.

Vandaag vormden Rafiq en Bashir Quasim een crimineel duo. Hun onderlinge relatie en complementaire vaardigheden zorgden voor een intrigerende mix van intelligentie en kracht. Terugkerend naar het verleden, toen hun criminele escapades begonnen, stonden

ze ooit in de schijnwerpers met een beruchte overval. Deze daad maakte van hen meteen groot nieuws, want ze hadden de grootste buit ooit binnengehaald: vijf miljoen euro aan goud. De daaropvolgende tien jaar waren een aaneenschakeling van overvallen en ontsnappingen, waarin ze ongenaakbaar bleken. Niemand kon hen evenaren, en geen enkele recherche kwam nog maar in de buurt van hun schaduw. Ze waren als diamanten onder de criminelen en stonden fier bovenaan de most-wanted lijst van Interpol.

Ondanks herhaalde pogingen van de politie om hen te vangen, verdwenen Rafiq en Bashir telkens weer onder de radar. Op een bepaalde avond kregen ze een visitekaartje onder de deur geschoven. Het kaartje toonde een vreemd masker en bevatte slechts een telefoonnummer. Dit markeerde het begin van een onbekend traject dat hun levenspad drastisch zou veranderen.

‘Verdomme! Vertrouw je die kerel aan de telefoon?’

‘Blijf kalm, Bashir. Volgens mij weet hij perfect wat hij doet.’

‘Goedemorgen heren, wat gaan jullie doen?’

De politieagent tipte zijn zonnebril naar beneden, zakte tot op ooghoogte en nam het interieur van in de auto in zich op.

‘We zijn net uit onze parkeerplaats gereden. We waren op bezoek bij een vriend van ons.’

‘Uhu. Oké, oké. Mooie wagen. Heb je daar ook papieren van? En je rijbewijs mag je ook meteen even geven.’

‘Heb ik iets verkeerd gedaan, agent? Waarom heeft u de straat afgesloten?’

‘Nee hoor, routinecontrole. Een straat verderop is de bank overvallen. Ik controleer graag grondig.’

Bashir begon de zweetdruppeltjes die van zijn voorhoofd rolden weg te vegen en lachte zenuwachtig naar de agent.

‘Zo warm is het toch nog niet jongeman?’

De agent zag hoe Bashir zich gespannen begon te gedragen en

fronste bedenkelijk zijn wenkbrauwen, maar behield zijn koelte.

‘Papieren en rijbewijs zijn in orde. Kun je de kofferbak even openmaken en de sleutel van de wagen op het dashboard leggen alstublieft?’

Terwijl hij sprak, greep de agent naar zijn holster, klikte de veiligheidspal los, en strekte zijn rug. Vervolgens plaatste hij zijn hand op de handgreep van zijn wapen.

‘Ik heb een mogelijke 10-37 op het kruispunt met de bank.’ sprak de agent door zijn walkie.

‘10-4. Alle eenheden blijven paraat.’

‘Een 10-37; een verdacht voertuig. Fuck broer, ze hebben ons door.’ fluisterde Bashir.

Rafiq keek hem met een uitgestreken kaaklijn aan en drukte het gaspedaal in.

‘Vergeet de 10-37!’ riep de agent, ‘10-80! 10-80! Zwarte Mercedes met nummerplaat Uniform, Romeo, Zullu, Acht, Vier, Alfa, Golf rijdt richting London Bridge! Ik ga er achteraan!’

‘10-4, alle eenheden, kijk uit naar een verdacht voertuig. Zwarte Mercedes met nummerplaat Uniform, Romeo, Zullu, Acht, Vier, Alfa, Golf. Ze rijden richting de London Bridge.’

‘10-4, eenheid 54 ter beschikking en rijdt richting de London Bridge.’

Rafiq duwde ondertussen het gaspedaal dieper in, terwijl de telefoon in Bashir zijn hand overging. Hij drukte op de groene telefoontoets en zette hem op speaker.

‘Wat zijn jullie in godsnaam aan het doen?’ vroeg de stem.

‘We zijn ontmaskerd. De politieagent wilde dat we de koffer openden.’ riep Rafiq. ‘Haal ons hier zo snel mogelijk weg!’

‘Jullie moeten de agent die jullie gezicht gezien heeft uitschakelen.’

Ze keken elkaar aan.

‘Hoe? Hij rijdt achter ons aan.’

‘Maakt niet uit hoe. Als jullie hem niet afmaken, leid ik jullie niet naar het extractiepunt. Geen getuigen, dat was jullie opdracht. Dit had ik gezegd. En zet jullie masker op voor die verdomde verkeerscamera’s.’

Bashir opende zijn raampje en opende het vuur op de politiewagen, die begon te slompen om de kogels te ontwijken. De kogels raakten de auto tegen de radiatorgrill en veroorzaakten een gat in het chassis. De patrouillewagen kwam dichtbij en stootte tegen de zijflank van de Mercedes. De zware auto week geen meter af van de rijbaan, waardoor de politiewagen afremde en de achtervolging achter hen voortzette.

‘Zet de auto onmiddellijk aan de kant.’ klonk door de speaker van de politiewagen.

‘Ik heb een idee.’ zei Rafiq.

Het geluid van de motor weerkaatste tegen de glazen wanden van de gebouwen terwijl hij nog even diep het gaspedaal indrukte om de agent te misleiden. Hun achtervolger versnelde en kwam zo dichtbij tot ze bumper aan bumper reden. Vervolgens duwde Rafiq vol op de rem, wat de agent te laat was opgevallen. De patrouillewagen knalde met hoge snelheid tegen de achterkant van de Mercedes en draaide verticaal om zijn as over hen heen. De Mercedes kwam met gierende banden tot stilstand, en ze zagen hoe de politiewagen over hen heen ging en met een smak tegen de grond belandde, op zijn dak.

‘Wat nu? Wat als hij nog leeft?’ zei Bashir. Op dat moment zagen ze de deur van de wagen opengaan en de politieagent kroop eruit.

‘Schieten.’

‘Serieus?’

Rafiq knikte, waarop Bashir het vuur opende op de tank van de wagen.

‘Nee!’ hoorde hij nog net roepen door de agent, maar de auto

explodeerde al na enkele seconden, waardoor een vuurbal ontstond tussen de appartementsgebouwen. De donkere rookpluim vulde de ganse straat, net genoeg om hun auto onzichtbaar te maken voor vier patrouillewagens die de hoek kwamen omgereden.

‘Die flik zijn we kwijt,’ grinnikte Bashir.

‘Bel hem terug.’

Rafiq draaide de wagen om en manoeuvreerde een parkeergarage binnen, pal tegenover de brandende auto, terwijl de telefoon overging.

‘Is het opgelost?’ klonk de stem aan de andere kant.

‘De agent is uitgeschakeld. We hebben een vrije doorgang nodig.’ antwoordde Bashir.

‘Steel een wagen en laad de buit over. Rijd dan richting Southampton. Er is een klein vliegveld met de naam Blackbushe Airport. Neem die afslag. Ik zorg voor het vliegtuigje met staartnummer A607 dat jullie naar Wallonië brengt.’

‘Check.’

De telefoonlijn werd verbroken. Rafiq stuurde de garage in en parkeerde de Mercedes naast een oude Tucson, een model van voor het millennium. Dergelijke wagens waren gemakkelijker te manipuleren dan de nieuwere modellen vol met computergestuurde snufjes. In de verte hoorden ze het geluid van naderende politiewagens.

‘Snel! We moeten hier weg. Open de koffer!’ riep Bashir. Rafiq stapte zwigend uit en drukte op de knop. Hij liep naar de Tucson en stak een ijzeren latje tussen het venster en het chassis. Door het latje te wiebelen, sprong het slot van de deur open.

‘Koffer!’ riep Bashir ongeduldig.

‘Jaja!’

Klik. Bashir opende de koffer en gooide de twee bakken met goud en hun wapens erin. De maskers nam hij vooraan mee.

‘Sneller Rafiq! Ze komen steeds dichterbij!’ drong hij aan.

‘Hou je bek dicht! Misschien moet jij het doen als je het allemaal beter kan!’ snauwde hij. Niets irriteerde hem meer dan zijn broer die hem op de hielen zat.

‘Een auto starten zonder sleutel vergt precisiewerk. Laat me dan ook twee seconden focussen.’

Bashir hield zijn mond en stak een stukje stof in de brandstoftank van de Mercedes. De auto maakte een pruttelend geluid terwijl het gaspedaal ingedrukt werd. Er was iets mis. Hij controleerde even of de kabels goed verbonden waren. De bruine ontstekingsbedrading was verbonden met elkaar. En de accubedrading – de rode – waren ook goed verbonden. Zijn blik viel op de startbedrading die blijkbaar nog los hing. Hij was vergeten die te verbinden met de accu. Bashir had hem te veel afgeleid en kostbare tijd ging verloren. Hij koppelde ze snel aan elkaar en drukte opnieuw zachtjes het gaspedaal in.

‘Lukt het?’

‘Ssst...’ Na enkele keren pompen begon de motor te draaien.

‘Yes!’ riep hij.

Bashir haalde een Zippo uit zijn jaszak en flitste enkele malen aan het wieltje totdat een grote vlam verscheen. Hij hield de vlam onder het stukje stof dat vrijwel onmiddellijk vuur vatte.

‘Nu maken dat we hier weg zijn!’ bulderde hij. Hij stapte in en Rafiq trapte het gaspedaal in. Aan de uitgang botste hij tegen de slagboom die in verschillende stukken kapot brak en minderde zijn snelheid. Hij dacht aan de parkeertruc van de opdrachtgever en zette de auto aan de kant tussen twee geparkeerde voertuigen.

‘Serieus? Dit gaat geen tweede keer lukken.’

‘Zeker? Flikken zijn dom.’

Hij doofde net op tijd de lichten, want enkele seconden later raasden zes politiewagens met sirenes en zwaailichten de straat in.

‘Buk je,’ zei Rafiq.

Bashir begon al fluisterend een vers uit de Koran te citeren:

‘Glorie zij Allah en alle lof is voor Hem ...’

De politiewagens snelden voorbij. Rafiq kwam terug recht en keek in zijn achteruitkijkspiegel hoe de patrouillewagens de parkeergarage in denderden. Na enkele seconden volgde een explosie die de grond onder hun wagen deed beven.

‘Ha! Sukkels.’ lachte hij en vertrok zachtjes uit zijn parkeervak, zodat hij de richtingaanwijzers naar Southampton kon volgen. Het was ze gelukt. Ze hadden het goud bemachtigd en waren ontsnapt.

HOOFDSTUK 5

VRIJDAG 8 JULI 2022 - 10.25 UUR

Op weg naar het vliegveld liet Bashir zijn gedachten dwalen naar de volgende opdracht, die bepalend zou zijn voor hun toegang tot de volgende fase. Alles hing af van het succes van deze missie, die groter en ingewikkelder zou zijn dan de huidige. De opdrachtgever had hen geselecteerd uit de beruchtste criminelen, meesters in het ontwijken van de autoriteiten met slimme tactieken. In de afgelopen twee jaar hadden ze met succes juweliers van de superrijken overvallen zonder hun ware identiteit te onthullen, dankzij levensechte latex maskers die niet te onderscheiden waren van echte huid. Bovendien droegen ze pakken die hun lichaamsomvang verdubbelden, een doordachte zet om de politie op een dwaalspoor te brengen.

Wat was de opdracht en waarom zij? Wat maakte Bashir en zijn broer Rafiq zo bijzonder dat ze waren uitgekozen? Aanvankelijk dachten ze dat ze te maken hadden met een oplichter, die hen een kaartje had gestuurd met het masker dat ze nu droegen, dat later het symbool van de operatie zou worden. Nadat Rafiq Bashir had overtuigd, contacteerden ze de opdrachtgever via het dark web. De man was mysterieus over toekomstige opdrachten en beloofde een nooit eerder geziene operatie, uitgevoerd door een elitegroep van achttien personen. Bashir en Rafiq zouden samen

met twee anderen deel uitmaken van deze elite, genietend van diplomatieke immuniteit in België en een adembenemend bedrag van 300.000 euro per persoon, maandelijks gestort op een buitenlandse rekening. Ondanks het scepticisme van Bashir ging hij mee in het avontuur omdat Rafiq ermee wilde doorgaan. De inzet was honderdduizend euro en hierna zouden ze hun eerste opdracht verkrijgen, wat ook gebeurde. Ze kregen treintickets opgestuurd en er stond een wagen klaar op de parking van het station. Het werd al snel duidelijk dat ze te maken hadden met een doorgewinterde crimineel, aangezien alle communicatie verliep via het dark web of via niet-traceerbare telefoons die werden bezorgd door anonieme koeriers. De telefoon zat verpakt met twintig sim kaartjes op nummer en een briefje waarop te lezen stond; vernietig elke sim een uur na elke gesprek. Zodra ze in de wagen stapten, ging de telefoon over en werden de instructies duidelijk gemaakt.

Overvallen. Laat geen getuigen achter, verdwijn van de radar en vernietig na afloop de auto om alle bewijsmaterialen zoals vingerafdrukken, huidschilfers, speeksel- en zweetdruppels te elimineren. Draag overal een masker waar je mensen tegenkomt, ook bij collega's die je zullen assisteren. Geen enkele identiteit zal bekend worden gemaakt totdat ik zeg dat je je masker mag afdoen.

Zo luidde de opdracht.

Volg je de instructies niet, dan betekenen je niets meer voor mij en zal de samenwerking worden beëindigd.

Luid en duidelijk. Ze moesten dus de opdrachtgever overtuigen dat ze hun geld waard waren, en tot nu toe was dat op indrukwekkende wijze gelukt.

Bashir werd terug naar de realiteit getrokken door een tik tegen zijn schouder van Rafiqs hand. Ze bereikten het vliegveld en zagen in de verte het vliegtuig met het staartnummer A607 staan.

Bij de ingang stond een bewakingscabine met een lugubere man erin. De man draaide zich om en droeg hetzelfde masker dat zij op hadden. De kledij die hij droeg was niet de kledij van een bewakingsagent, maar eerder een *Grimm Reaper*. Een zwart gewaad met een puntkap over zijn hoofd. Hij gebaarde om het raampje te laten zakken.

‘Jullie worden verwacht. Het vliegtuig staat klaar voor vertrek. Rij maar door en laat de sleutels van de auto achter op het dashboard. Wij zorgen dat hij verdwijnt.’

Dit was waanzin. Deze man was op de hoogte van hun activiteiten en werkte samen met de opdrachtgever. Hoeveel mensen had hij overtuigd om mee te werken aan deze operatie? Al snel werd duidelijk hoe groot de operatie wel was. Rafiq reed door tot aan het vliegtuig waar twee mannen, die niet gekleed waren als de typische piloot, uit sprongen.

‘De opdrachtgever heeft ons de taak gegeven om jullie naar Verviers-Theux te brengen. Wapens inleveren en bagage in de laadruimte. Daarna ga je zitten en zeg je geen woord tot we op de bestemming zijn. Hierna zullen jullie worden gebriefd op een afgelegen locatie waar de opdrachtgever aanwezig zal zijn. Begrepen?’

Rafiq en Bashir knikten instemmend en volgden gehoorzaam de instructies op.

HOOFDSTUK 6

DONDERDAG 11 NOVEMBER 2021

Haar ogen gingen langzaam open. Tegenover haar bed zat een man die haar aandacht trok. Ze kon niet uitmaken wie de man was. Hij droeg een zwart leren vest en had kort haar. Haar ogen bedrogen haar. Er hing een wazige gloed over haar ogen alsof ze de ruimte wel kon zien, maar dan ook weer niet. De man kwam dichterbij.

‘Anouk?’

Zijn stem klonk vertrouwd, maar ze kon hem niet plaatsen. Ze kneep haar ogen samen, en haar zicht werd iets scherper.

‘Wie ben je?’

De man liep terug naar de deur en riep de gang in.

‘Dokter! Dokter! Ze is wakker!’

Ze keek naar haar omwikkelde armen. Ze herinnerde zich de brand, maar ook de verwijzingen van Jonah, die hij op de grond had achtergelaten voor haar met een zwarte alcoholstift. Een dokter naderde en voelde aan haar pols. Hij trok haar ooglid omhoog en haalde een lampje uit zijn jaszak om haar pupil te inspecteren.

‘Anouk. Ik ben dokter Dejonghe. Kun je het licht even volgen met je ogen?’

Ze knikte en liet haar ogen mee volgen, terwijl hij het lichtje van links naar rechts bewoog.

‘Goed. Hoor je me goed?’

Ze knikte.

‘Hoe is je stem? Kun je spreken?’

‘Hoelang heb ik geslapen?’

‘Anouk,’ zei hij zorgzaam, ‘we hebben je bewust drie weken in coma gehouden.’

‘Waarom?’

‘Daar kom ik zo dadelijk aan toe. Kun je in mijn hand knijpen?’

Ze kneep zachtjes in zijn hand.

‘Heb je op dit moment ergens pijn?’

‘Nee, misschien een kleine tinteling in mijn armen.’

‘Goed, de reden dat we je in kunstmatige coma hebben gehouden is, omdat je brandwonden te ernstig waren. Je zou te veel pijn hebben gehad als je wakker was geweest.’

Anouk keek hem aan met tranen in haar ogen. Haar zicht werd scherper, en ze merkte de man op die zich afzijdig hield, half in de gang tegen de deurlijst geleund.

‘Dit is inspecteur Ronny Saelens van de lokale politie. Hij heeft nog enkele vraagjes voor je. Ik kom straks even terug om te controleren of alles goed gaat, maar voorlopig ziet alles er heel goed uit. Je zult er snel weer bovenop komen.’

De dokter draaide zich om en wilde naar de deur lopen.

‘O ja,’ zei hij, ‘voor ik het vergeet.’

Hij liep terug naar het kastje dat naast haar bed stond en haalde er een enveloppe uit.

‘Dit is vorige week bezorgd voor je. Iemand had dit tussen je hand gelegd met je naam op.’

Ze keek naar het handschrift, maar kon niet meteen achterhalen van wie het was.

‘Bedankt.’

De dokter knikte, plaatste de brief bovenop het kastje en liep de kamer uit.

‘Dag Anouk. Gaat het een beetje?’ vroeg Ronny bezorgd.

‘Ja, het gaat wel, afgezien van de derdegraads brandwonden op mijn armen,’ antwoordde ze.

‘Ik vind het echt verschrikkelijk voor je, Anouk.’

Ze wendde haar hoofd af van Ronny.

‘Kun je je iets herinneren van wat er gebeurd is?’

‘Natuurlijk, ...’ zuchtte ze. ‘Ik dacht dat het allemaal echt was, snap je.’

‘Wat bedoel je met “echt”?’

‘Onze intense relatie; Jonah leek echt perfect.’

‘Je kunt een boek niet beoordelen aan de hand van zijn omslag, toch? Je wist niet wat hij werkelijk was.’

‘Ja, oké. Maar ik dacht echt dat ik hem kende.’

‘Je leert iemand pas echt kennen als je jarenlang met die persoon samen bent. Geloof me, ik leerde mijn vrouw pas echt kennen toen we voor de griffier in de rechtbank stonden te bekvechten. Zelfs mijn advocaat vroeg me hoe ik het zo lang met haar had uitgehouden.’

Een klein lachje verscheen op haar gezicht.

‘Niemand had kunnen voorspellen dat hij de dader was. Hij heeft ons allemaal voor de gek gehouden. Je was verliefd op hem, maar alleen op de persoon die je dacht dat hij was. Niet op de moordenaar die in hem schuilde.’

‘En al die meisjes...’

Anouk kreeg het moeilijk en hield haar hand voor haar mond. Ze voelde een tweestrijd tussen van hem houden en hem haten. De haat voor wie hij werkelijk was, was groot, maar ze kon de hartstochtelijke momenten die ze met hem had gedeeld niet uit haar hoofd krijgen. De liefde en seks waren zo intens. Kon dat echt allemaal bedrog zijn? Speelde hij werkelijk met haar gevoelens?

‘Ben je in staat om enkele vragen te beantwoorden?’

Ze knikte instemmend. Ronny haalde een notitieboekje en een

pen uit zijn jaszak.

‘Weet je wat hij van plan was met Lotte?’

‘Ik heb geen idee. Op een gegeven moment dacht ik dat hij ons beiden ging vermoorden. Als Lotte niets tussen de deur had gepropt, waren we waarschijnlijk vergast. Hij had de kamer helemaal ingericht zodat niemand kon ontsnappen.’

‘Hoe heb je in godsnaam die kluis gevonden om je in te verstoppen? Wist je dat van tevoren?’

‘Nee, helemaal niet. Jonah had mijn naam in grote drukletters op de grond geschreven alsof hij mij wilde redden.’

‘Dus hij heeft alle andere meisjes omgebracht, maar jou wilde hij redden, ook al had je een mes in zijn rug gestoken?’

‘Ja, ... ik begrijp het ook niet helemaal.’

‘Wist je waar hij naartoe ging of wat zijn plan was?’

‘Jonah was niet bepaald open over zijn plannen, en ik denk niet dat hij dat met mij zou delen. We hebben elkaar leren kennen op de praktijk van dokter Janssen. Hij was mijn directe collega, en er was een klik tussen ons. Wat is er gebeurd nadat ik werd opgenomen?’

Ronny zuchtte.

‘Veel. Johannes... heeft na zijn ontsnapping uit het huis een grote ramp veroorzaakt.’

‘Een ramp?’

‘De Liefkenschoeftunnel is, laten we zeggen, onbruikbaar geworden.’

‘Onbruikbaar?’

‘Hij is ingestort.’

‘Wat? OMG.’

‘Jonah is vorige week neergeschoten door Lotte, vlak voor ons politiekantoor. Hij was vermomd, maar Lotte herkende hem.’

Anouk kreeg waterige ogen en liet een traan over haar wang rollen.

‘Is hij dood?’ vroeg ze geschokt.